

กรณีศึกษา “ภัยพิบัติของการเรียนการสอน”

กรณีที่ 20. “ผู้ลี้ภัยชีวิต”

ปัญหา ผู้สอนบางคนถือว่าตัวเองสูงส่ง พุดจาก้าวร้าวคุกคาม ด้วยน้ำเสียงที่ขาดความเป็นมิตร แสดงสีหน้า ท่าทางแบบเจ้าพ่อ ก่อให้เกิดความกลัวในขณะที่เรียน ผู้เรียนไม่กล้าถาม ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น รอแต่ว่าเมื่อไหร่จะหมดเวลาเสียที จะได้พ้นจากการทุกข์ทรมานทางด้านจิตในขณะที่เรียน เกิดความเบื่อในการเรียนวิชานี้สูงมาก

ทฤษฎี บรรยากาศในห้องเรียนอยู่ที่ครูเป็นผู้สร้าง การเรียนการสอนที่จะให้ผลดีนั้นทั้งผู้สอนและผู้เรียนจะต้องมีอิทธิพล มีไมตรี ต่อกัน การพูดจาแสดงสีหน้า ท่าทาง อย่างพอเหมาะพอควร พยายามเสริมกำลังใจแก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าคุณครูเป็นพี่เลี้ยง เป็นเพื่อน ไม่ใช่เจ้านาย แต่บางครั้งหรือบางกรณีก็จะต้องมีการว่ากล่าวตักเตือน แต่ต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ด้วย ไม่ใช่เหมือนกับว่าเป็นผู้ควบคุมชะตาชีวิต

แนวทางของการแก้ไข การเรียนการสอนสายอาชีพ โดยมากผู้สอนมักจะมีความเป็นกันเองกับผู้เรียน จนเกิดการบ่มเพาะ ความเชี่ยวชาญ ความกล้า และเมื่อเวลาผ่านไปความเป็นผู้ให้ ผู้สอนและความเป็นผู้ตามตลอดจนความเป็นเพื่อน กล้าที่จะแสดงความคิด หรือตอบคำถามอย่างต่อเนื่องจนเกิดความเป็นครูกับลูกศิษย์ในที่สุด

อ้างอิง :

รศ. ดร.ธีระพล เมธิกุล และผศ.ดร.สุราษฎร์ พรหมจันทร์, (2550), *ภัยพิบัติของการเรียน*, คณะครุศาสตร์

อุตสาหกรรมสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, กรุงเทพฯ.